

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

τηγό. "Ὅσο γὰρ τοὺς φτωχοὺς καὶ τὸν ὄχλο, πολιτεύτηκε μὲ τέτιον τρόπο ἀπέναντί τους, ποὺ τοὺς ἔπαισε μὴ παρέδωκε λαχτάρα (4). Μερικοὶ μάλιστα ὑποστήριξαν καὶ πηγαίνοντας κοντά τοὺς τὸν παρακινούσαν νὰ φανεῖ ἀνώτερος τοῦ φθόνου καὶ ποδοπατώντας ψηφίσματα καὶ νόμους καὶ λογάδες, ποὺ ῥηζιμῶν τοῦ κράτους ν' ἀναλάβει τὴν κατάσταση καὶ νὰ διευθεῖνὼν χωρὶς νὰ φοβηθεῖ τοὺς συκοφάντες.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΟΣ ΑΡΧΗ... Πιστά αν-
τι-ΖΕΙΝ ΤΑ ΨΥΧΑΡΑ... Βική του ή αντι-
ΝΕΤΑΙ ΜΑΖΙ ΛΗΨΗ του ή τυ-
ΤΟΥ ραντικού δέξιμου,
με. Οι λαοφύροι... όμως ά-
ποδοί πολίτες φοβήθηκαν και ρώ-
τισαν γ' άναγνώριση του γιογραφί-
ου, παρ' όσον το στόμα, έκρινόντο-
ντο, έπ' όσον η ψυχή, έκρινόντο.
δίνοντας το ήτοι αυστηρά, όπως
όποιους είχε θέληση. Έγινε τότε
μ' έκατο καρδέα και άφροί στήν
αίχμη, έκρινοντο, έπ' όσον η ψυχή,
γινε κήρυξη τους κατοίκους του
νησιού και τους λαοεξαιρέσιμους
που βρίσκονταν εκεί, την πολύ ο-
νεία, έκρινοντο, έπ' όσον η ψυχή,
και κήρυξη ήταν η πρώτη, ήμνησις
κατ' όλην του ποδ' άποδωσαν άρ-
ώτερον άλ' έθελον. Φοιτούν άρ-
ώτερον πόσι και ο' Άλλειάδης, περ-
σέως, έκρινοντο, έπ' όσον η ψυχή,
και της ίδιής της ήδον. Άλ-
βινά, ή μεγάλη φωνή της ήδον-
τρεα και της εύνοτης του, ήμνησις
προέρχονται άπ' τα τόσα κατο-
νόμενα, έκρινοντο, έπ' όσον η ψυχή,
πονητά άλλ' έλλειψη, γιατί πιά-
σκοντες πώς δεν είχαν πόδι το ή-
μνησις στα σπασμένα, άπ' κατά πό-
νόμενα, έκρινοντο, έπ' όσον η ψυχή,
λέγον, άπ' όσα κατασκευάζονται

ἐπιτελεί και να τον κατατοξίζει με μικρόν αριθμό πλοίων. Όταν μικρό έτελελιν ελ' Αθηναίοι να βοήθουν, αν ο Αντίοχος, τότε προχρήσθησαν οι πλοία με δύο του Αντίοχου κέρβια, η νίκη, οπότε τον ίδιο τον Αντίοχο, αιχμαλωτίσθησαν πολλά πλοία και άντρες και ο τέλος έσπαρσε τρόπος(13). Μόλις ο Άλκιβιάδης γυρίζοντας στη μέση με πληροφορήθηκε αυτά, βγήκε από τα ανοικτά με το σύνολο των πλεονικών που προελάυναν, το σύνολο οι ναυμαχία. Μά έκρινε, ελαφιστημένω άσ' τη νίκη το δέν του έπιτελής.

θηκε ο Ἀλκιβιάδης καὶ ἐφυγε γινώσκοντα ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου. Ἀφορῶντα μισθοφόροι στρατιῶται πολέμους γιὰ διὰ τοῦ λογαριασμοῦ τους ἀνέκλιττους ἔθραυσαν (16). Μισθὸν χρήματα πολλὰ ἀπὸ τοὺς ὑποτάκτους καὶ τὰς ἐργαζομένης στρατιᾶς καὶ τὰς τοιοῦτον στρατοῦ μετὰ τὴν παύσιν τοῦ πολέμου ἔλαβον τῶν γενομένων μερῶν ἀπὸ τοὺς βαρβάρους.

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟ: Σὺ ἵσταναι καὶ ΠΟΙΗΣΗ ΠΟΥ οἱ οὐ λόγονται
Δ Ε Ν Α Κ Ο Υ -Τυφιάς (17), Μισο-
ΣΤΗΚΗ ναντοροί (18),

[illegible][illegible][illegible]

100

Journal of Management Education 36(7) 809-824

100

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

1474/1940
9. (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Η ΠΑΝΔΩΛΕΡΙΑ XXXVII. Οι ΓΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ στρατηγοί όμως δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του 'Αλκιβιάδη και στις συστάσεις του να μεταφέρουν το στόλο τους στη βάση της Σητού. 'Ο Τυδέας(1) μάλιστα τον διάταξε προσελθτικά ν' αποσυρθεί λέγοντας του πως άλλοι πιά διοικούσαν το στρατό και όχι εκείνος. 'Ο 'Αλκιβιάδης, που υποψιάστηκε κίβλας κάποια προδοσία από μέρος των στρατηγών, διάσπηκε ν' αναχωρήσει. Στους κορυφαίους του στρατοπέδου που τον ξεπροβόδιαν ανακρίνωσε πως, αν δεν τον είχαν εξευτελίσει έτσι οι στρατηγοί, αυτές μέγα σε λίγες μέρες θ' ανάγκασε τους Λακεδαιμόνιους ή αθέλα τους να συνάμουν ναυμαγία μαζί τους ή να παρατήσουν τα καράβια τους. Οι υποσχέσεις του αυτές σ' άλλους φάνηκαν φουφουρισμοί, άλλοι όμως τις βρήκαν πραγματιστικές στην περίπτωση που έγοντας μαζί του πολλούς Θράκες(2), Ξεσκημένους όλους στο ακόντιο και στην Ιππασία, θα γυππούσε τους Λακεδαιμόνιους απ' τη στεριά και θ' αναστάσανε το στρατοπέδον τους. Και το ότι σωστά επρόβλεψε ο 'Αλκιβιάδης τα σφάλματα των 'Αθηναίων, αυτό επιβεβαιώθηκε χωρίς όργασμο από την πράξη. 'Ο τον δηλαδή έπαισε απάντι τους Εσφυκιά και αντιστάτο ο δ' Αλκίνοτρος, μονάχα όγδοο τμήρισε με τον Κόνωνα(3) γλυτώσανε οι υπόλοιποι λίγο παρακάτω από διαβολικές πιεστικάν αιχμαλωτίες. Από τα πληρώματα τους ο Αλκίνοτρος έπαισε τρεις γλυτώσανε ο Αλκίνοτρος και τους Εσφυκιά(4). Σε λίγον καιρό(5) κυριέμε και την 'Αθήνα, έκαψε το στόλο τους και γκρέμισε τα Μακρά Τείχη(6).

Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ "Υστερ' ότι αν-
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ τὰ ὁ Αλκιβιά-
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΑΛΩ. δη. σφ. έθηκε
ΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ τους Λακεδαι-
μόνιους πρὸς τὸν

ριωχούσαν από στερ. και εφεδρ. λασσα πιά και έπαισε στη Βιθυνία(7), παίρνοντας μαζί του πολλούς θησαυρούς, κουβαλώντας άλλους πολλούς και έχοντας άρματα άκόμα περισσότερα, στη Κίτιο(8) όπου έμενε ως νύκτα, στη Βιθυνία πάλι, άφηνε έχοντας ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του και ρημάχθηκε από τους εκεί Θράκες(9), προσέφερε να τραβήξει προς τον 'Αρπάρξην(10), έχοντας τη γνώμη πως δε θα τον έδιωκεν λιγώτερο χρήσιμο από το Θεμιστοκλή(11) ο μονάρχης, αν τον έδοκιμαζε και φρονώντας πως το κίνητρο της πράξης του ήταν άνωτερο από κίνητρο γιατί δε θα πρόσφερε τις υπηρεσίες του έναντι στους συμπολίτες του, όπως ο Θεμιστοκλής, αλλά θα ζητούσε τη συνδρομή του βασιλιά για την πατρίδα κι έναντια στους έχθρους

της(12). Νομίζοντας κίβλας πως ο Φαρνάβας(13) πρόθυμα θα του παραχωρούσε τα μέσα και την έσφαλίση του ταξιδιού, πήγε να τον βρεί στη Φρυγία, όπου και έμεινε στην αυλή του κολακεύοντας εκείνον και ζώντας ο ίδιος μέσα σε τιμές.

Ο ΛΑΟΣ ΜΕΤΑ. XXXVIII. Οι 'Αθηναίοι αίσθα-
ΝΟΕΙ νουντας δυσφο-
ρία για την απώλεια της ηγεμονίας. "Όταν όμως ο Αλκίνοτρος τους στήριξε και την έλευθερία παραδίνοντας την πόλη στους 30 τυράννους, τώρα που η κατάσταση εΐτανε χαμένη, τους ήρθανε στο νου οι στοχασμοί που δεν τους έκαμαν όταν εΐταν καιρός να σωθούν. Τραβώντας λοιπόν τα μαλλιά τους άράβιζαν τα σφάλματα και τις άπορροές τους, που απ' όλες μεγαλύτερη λογιζόσανε η έσπληρη καταφορά τους προς τον 'Αλκιβιάδη. Τον είχαν απομακρύνει χωρίς να τους φταίξει σε τίποτε και όργισμένοι από τον ύπιστάμενο που έχασε με τρόπον άτιμο λίγα καράβια, στήριξαν την πόλη των Ικανώτερο και γενναιότερο στρατηγού της(14). "Απότομο, μες στην τωρινή τους δυστυχία, τρεμοφύγε και ποια έλπιδα, πως όσο βρισκόταν στην ζωή ο 'Αλκιβιάδης δεν είχαν γαθεί τίς πάντες για τους 'Αθηναίους. "Όυτε στην πρώτη του έξοδα — έλεγαν — προτίμησε να έλθει στην 'Αθήνα και τη γαλήνη, ούτε τώρα, αν η θέση του είναι καλύτερη, να έλθει. "Απομεινέται ο Αλκίνοτρος και ο Αλκίνοτρος, που έλθοντας των 30 τυράννων, κατέβησαν από το ναυαγίο να τρέψουν με πορρωτά όπλα το πλήθος, όσοι μόνον τους και οι κυριότεροι και νικηφόροι για τον 'Αλκιβιάδη και ο Αλκίνοτρος γι' αυτόν και πολλή συζήτηση το κάνουν για να ποιος εΐταν ο ένεργικος και ταχύτερος άκροβ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ. Στο τέλος ο
Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ Κριτίας(15) εΐ-
ΤΟΥ. σηγήθηκε σ' το
Αλκίνοτρο πώδε γίνεται πατέ, όσο θαχουν ημικρατία οι 'Αθηναίοι, να έσφαλί-
σουν την κυριαρχία τους στην 'Ελλάδα οι Λακεδαιμόνιοι. Κι αν εξ άλλου, πρόσθεσι, δεχτόντο νομιμόφροντα οι 'Αθηναίοι την διαγοργία, ο 'Αλκιβιάδης δεν θα τους άφηνε όσο ζει να καθίσουν ήσυχα στο νέο πολίτευμα. Και δε θ' ακολουθούσε τις υποδείξεις του Κριτία ο Αλκίνοτρος, αν δεν του ρχόταν από τις άρχες του τόπου του μία διαταγή. "Α(16) που παρρηγόμην να έλθω, τώτσι τον 'Αλκιβιάδη αυτό έκείνοι τόκαμαν είτε έπειδη φοβήθηκαν τη δυναμικότητα και τη μεγαλοπραγμοσύνη του είτε γιατί θέλησαν να εύχρησιότουν τον 'Αγνη

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ XXXIX. "Α
ΒΓΑΙΝΟΥΝ σαντρος λοιπόν
διαδίδασε τη δι-
στογή στο Φαρνάβαζο με την έν-

τολή να την έκτελέσει. Εκείνος άνάθεσε αυτή τη φροντίδα στον άδερφό του το Μαγαίο και στο θείο του το Σουσάμβιρη. Εκείνη την έποχή ο 'Αλκιβιάδης έφυγε να κοιτάξει σε μία κομπολή της Φρυγίας, έχοντας μαζί του την έταίρα Τυμάντρον. Εκεί εΐταν στον ύπν του το έξης όνειρο. Του φάνηκε πως τάχα φορούσε τα ρούχα της έταίρας, ενώ εκείνη κρατώντας στην άγκαλιά της το κεφάλι του έβαφε το πρόσωπό του με φισαόδια. Σ' όφρανε με άλλην έκδοχή ο νεύριετκε πως οι άνθρωποι του Μαγαίου τον άποκεφάλιζαν και πως καίγονταν το σώμα του. Άνευ μάλιστα πως τ' όνειρο αυτό του παρουσιάστηκε μόλις λίγο πριν από το θάνατό του.

Α ΕΠΟΜΕΡΕΙ. "Εκείνοι που
ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑ. στάθηκαν να
ΝΑΤΟ ΤΟΥ τον σκοτώσουν
δεν τόλμησαν να

μπούνε μέσα, παρά το περικύκλωσαν τό στίτι κι έβαλαν φωτιά. Μόλις τ' όγρε είδηση ο 'Αλκιβιάδης, μόλις τα πιο πολλά απ' τα ρούχα και τα στρώματά του και τράξε μες στη φωτιά. "Ο ίδιος, τράχοντας με τη χλαμύδα το άπ' το στρώτο του γρη, τραβώντας με τ' άλλο το μαχαίρι, πέρασε μες απ' τη φωτιά χωρίς να πάθει τίποτε και πριν οι φλόγες του κάψουνε τα ρούχα. Οι βαρβαροί, μόλις τον είδαν έξω σκορπιστήκανε. Κανένας τους δεν τόλμησε να τον πειράξει ούτε ναρθεί στα χέρια μαζί του, μόνο στάθηκεν σ' άπόσταση κι άρχισαν να του ρίχνουν άκοντια και βέλη. "Όταν τον άφρησαν έτσι στον τόπο κι αναχώρησαν οι βαρβαροί, Τυμάντρος όσκασε το νεκρό κι άφου τον τύλιξε και τον έσκέπασε με τα δικιά της φορέματα του έκανε όσο της έπρεπαν οι περιστάσεις, λαμπρή κηδεία και άνταξία του. Αύτη η γυναίκα λέγε πως εΐταν η μητέρα της Αιτιάδας(17) που την όνομασαν Κορινθία, μία που την είχαν φέρει στην 'Ελλάδα σκλάβα από τα 'Υκκαρά, μία πολιτεούλα της Σικελίας.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΤΕ. Μερικοί όμως
ΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ. ενώ συμφωνού-
ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ να με τους πα-
ΚΑΥΤΕΡΑ ραπάντα στις λε-
πομπείες του

θανάτου του 'Αλκιβιάδη, ύποστηρί-
ριζόντων όπόστο πως δεν εΐδινον-
ται γι' αυτόν ούτε ο Φαρνάβας ούτε ο Αλκίνοτρος ούτε οι Λακεδαιμόνιοι και πως ο αίτιος του χαμού του εΐταν ο ίδιος ο 'Αλκιβιάδης. Είγε διασθεΐρει μία κοπέλα από καλό στίτι και εΐσσε μαζί της, γι' αθέφρα της διωκε δεν άνέχτηκαν αυτή την προσβολή κι έβαλαν τη νύκτα φωτιά στο σπίτι όπου κατοικούσε ο 'Αλκιβιάδης. Και τον έσκότωσαν, όπως άναφερα παραπάνω, καθώς ήθηκε να γλυτώσει μες απ' τη φωτιά.

ΤΕΛΟΣ

(1) Βλ. σημ. 17 της προηγούμενης σελίδας.
(2) Κινούνται μεθοδωμένα.
(3) 'Ο στρατηγός Κόνωνας, γιος του Τιμόθεου, από τους Ικανώτερους στρατηγούς των 'Αθηναίων ξεφεύγοντας από την καταστροφή του Αλφειού Ποταμού, ζήτησε άσυλο κοντά στο βασιλιά της Κίτιο Βιθυνία. Θέλοντας να ξεπροβάλει την πατρίδα του, έγινε βουλευτής του πασιτικού στόλου και κατατράφηκε το ναυτικό των Λακεδαιμονίων στην Κνίδο της Κρήτης. Οι 'Αθηναίοι άφρόνιστα τον έτίλησαν έστρωτικά για τις μεγάλες πατριωτικές υπηρεσίες του.
(4) Οι νέκροι του πολέμου εΐταν τότε, σε όρισμένα τουλάχιστο σημεία συλλεγόμενοι από τμήματα.
(5) Το έτος 404.
(6) Απὸ συνθήκη την πρωτεύουσα με τον Περσέα, τ' άναγκάστηκε ο Κόνωνας με χρέματα του στρατηγ. Φαρνάβαζου.
(7) Στην άνωτηρήν, άσιατική παραλία.
(8) Της Βιθυνίας.
(9) Πρόκειται βέβαια για τους συνοδούς του, της συμπατριωτικῆς του.

(10) 'Ο 'Αρταξέρξης μεγαλύτερος άδερφός του Βέρου, πολέμησε μαζί του στη Κόνωβα, όπου νίκησε, της άντιπάλου του και παίρνοντας το όθον βασίλεψε στην Παρσία ως το 358.
(11) Είταν γνωστό πως ο τροπαιοχόρος της Σελκινομήνειας, διακαταρμένης κατέλαβε με τους 'Αθηναίους, όλην την άνωτηρήν με τους Πέρσας, της θανάτωσαν ως τα γένη άντιπάλου του, κι έβαλιν, δεν έχρασαν την ευκαιρία να τον περιποιηθούν. Κι όπως βέβαιον λοιπόν, την ταχτική αυτή του ματαιοφρόνουν την είχαν εγκαταλείψει έλθον πριν από τον 'Αλκιβιάδη και όχι λιγώτερο σκεπάζον, απ' αυτόν.
(12) Τους Λακεδαιμονίους, φυσικά.
(13) Και όπως έπρεπε να θυσιαστεί πως είχε ταπεινώσει επανειλημμένα αυτόν τον σαρπάρη στο πεδίο της μάχης (βλ. κεφ. 28, 29 και 30) και πως έκαιεσε δε θα του το συγχόριζε. Τη καταρπαξία του περιλάβαινε τη Φρυγία.
(14) Έπαισε τότε που με την ήττα του Άντιόχου, τον πάλην από στρατηγό, άναγκάσθηκε να νά καταφύγει στη Βιθυνία.
(15) Γι' αυτόν έγγράφουν στη συνέχεια 32 της προσηγορίας — 7 συνέχεται.

... πινεται πως να καλό φυσικό ρέπει ναχαι το γτα, αν ίσως και ς κάνει διπλό
καλό; διπλό κακό
εξ ου κινεί
ρομή κι ε. τ. έσκαζε
το π. π. π.
(27. 303—6)
... στέκου μακριά
... όπως ο διάβολος
... λέει ο λόγος.
... άνθρωπο κινεί
... πόν τον κινεί
... πάντα του 'όλμου
... καλό λυμέν.
(27. 113—4)
... ουσταί άκόμα το
... άνέκτου είχα
... γ.